

jeg stemmer ubetinget derimod. Mesteren har sin Advarselsmyndighed og sin Høstugt, men Dvangsarbejde skal han dog ikke idømme. Svørgt er der jo stillet et Forslag af et æret Medlem udenfor Udvalget (Hauerlev), hvilket jo gaar en Del videre, idet Lærlingen derefter skal have Frihed hele Dagen. Kunne vi blot opnaa at give ham Eftermiddagen fri, ville vi være glade; at sikre ham Frihed hele Søndagen, tro vi ikke at kunne gaa med til. — Til § 6 er der stillet et Ændringsforslag, ved hvilket vi have indsat Ordet „ordentligvis“. Saa vidt jeg forstod den høiterede Minister, var han naturligvis mest tilbøielig til at holde paa sit eget, men jeg haaber, at vi faae en Forbundsfulde i det ærede 3die Medlem for 5te Kreds, idet det ærede Medlem har megen Betænkelse ved, hvorledes Politimesteren skal klare sig med denne Lov, f. Ex., naar det vedtages, at Lærlingen skulde kunne gaa Grinder om Morgenen, hente Brød osv. Dette vilde være et Spørgsmaal, om det ikke var i Strid med Loven, siger det ærede Medlem. Naar der staar, at Mesteren ikke maa anvende ham til andet Arbejde end det, der henhører til Faget, kunde det jo være et Spørgsmaal, om det var rigtigt. Men netop denne Tvivl have vi ment at kunne imødekomme ved at indskybe Ordet „ordentligvis,“ saaledes at derefter saadanne Smaating som at gaa Grinder ikke skulle være udelukkede, men at det væsentlige Arbejde, som han udførte, skulde være henhørende til Faget. Med Hensyn til det Ændringsforslag, vi have stillet til § 6, skal jeg blot til Belysning af den virkelige Situation oplyse, at Udvalget ikke har indført Muligheden af at anvende korporlig Straf paa de kvindelige Lærlinge; thi det, som vi have foreslaaet, er at fri de kvindelige Lærlinge mellem 16 og 18 Aar, som isølge det foreliggende Lovforslag vilde kunne undergives Høstugt, fra denne Behandling, og at vi ikke ere gaaede længere ned for deres Vedkommende, er begrundet i, at Lovgivningens Bestemmelser om Høstugt i Lyndeforhold standse ved det 16de Aar for Kvinders Vedkommende. Vi have ikke ment at kunne gaa ned under det, og derfor ere vi bleve staaende ved denne Regel netop for at fri kvindelige Lærlinge mellem 16 og 18 Aar fra at være undergivne den Høstugt, de ellers vilde blive undergivne. — Med Hensyn til vore Ændringsforslag til § 8, saa var det ærede første Medlem for 10de Kreds (Søsen) ikke fornøjet med, at vi istedetfor „industrielle“ ville sætte „Handels-“; ja, vi have gjort det med Beraad Du, netop fordi vi ikke vare paa det Rens med, hvad der kunde indbefattes under Begrebet „industrielle Skoler“. Det var et uklart Begreb, og derfor indskrænke vi os til paa den ene Side at sige „tekniske Skoler,“ paa den anden Side „Handelskoler“, idet vor Tante var den, at Mesteren ikke skal tilholde Lærlingen overhovedet i alle Forhold at gaa i Skole, hvor det kunde

være nyttigt for ham; men det, han skal tilholde ham til, er at besøge de Faagskoler, som særlig ere indrettede enten for Haandværkere eller for Handlende. Det er Grunden til, at vi have foreslaaet Betegnelsen „tekniske eller Handelskoler“ istedetfor det uklare Udtryk „tekniske eller industrielle Skoler“, som jeg tilstaaer ikke blev klarere ved, hvad det ærede Medlem bemærkede desangaaende. Der er saa af et æret Medlem for Kjøbenhavn (Bloug) stillet et Ændringsforslag til denne Paragraf. Jeg kan kun derom sige, at det ærede Medlem er modigere end Udvalget. Havde vi bristet os til at gjøre det, vilde vi ikke have undladt at stille det samme Forslag, men vi have været bange for, at det kunde virke noget skræmmende paa Mestrene, at der saaledes paalagdes dem en Udgift, om hvis Størrelse de muligvis ikke paa Forhaand kunde have noget Begreb; den kunde altsaa virke afskrækkende paa Mestrene med Hensyn til at tage Lærlinge. Naar ærede Medlemmer mene, at denne Frygt maaste er overdreven, og det ikke kan antages, at dette Forslag vil have en saa betænkkelig Indflydelse paa Indgaaelsen af Lærlingekontrakter, skulle vi selvfølgelig ikke have Noget imod, at det bliver vedtaget. — Med Hensyn til de Forslag, som der er stillet til § 9, skal jeg blot bemærke, at, naar vi have optaget en Bestemmelse fra Loven af 29 Decbr. 1857 § 65 Nr. 2, angav jeg Grunden, som havde bevæget Udvalget dertil, idet vi nemlig tog det praktiske Hensyn, at vi saavidt muligt vilde samle alle Bestemmelserne i denne Lov; thi saa slap Mester og Lærling for at kjøbe flere. Derfor mente vi, at det var hensigtsmæssigt at tage det med, og det Synspunkt forekommer os ogsaa fremdeles at have sin Betydelse. Saa have vi foretaget enkelte Forkortelser i Bestemmelserne som før af, at det forekom os overskødigt, naar der blev foreskrevet, at der skulde være en skriftlig Kontrakt, og det i denne skulde staa, hvorlænge Forholdet skulde være, saa at give en Regel for det Tilfælde, at det ikke kunde oplyses, hvorlænge Forholdet varede; det mente vi kunde spares. Dernæst have vi optaget Lyndelovens § 31, fordi vi gik ud fra, at det idetmindste var tvivlsomt, om de Bestemmelser, som det ærede Medlem citerede, fandt Anvendelse her. At Straffebestemmelsen for Børn ikke kunde finde Anvendelse med Hensyn til saadanne 20—21 aarige Menneker eller moaſte endnu ældre Personer, mente vi var temmelig indlysende. Svørgt forudsætter § 203 ogsaa efter sine Udtryk, at der er søet en Volds handling, og det er netop det Tilfælde, vi ikke forudsatte finder Sted, men derimod at Mesteren f. Ex. har paalagt Lærlingen for strengt Arbejde, uden at øve Vold imod ham. Saaledes vil det være sikrest at medtage denne Bestemmelse, for derigennem at staa fast, at, naar en Mester paa den Maade ved utilbørligt Forhold paafører sin